

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 986/2025
20.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... , чији је пуномоћник Владимир Ђуровић, адвокат из ... , против тужене Република Србија – Министарство унутрашњих послова, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Београд, ради заштите од злостављања на раду, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 59/24 од 22.11.2024. године, у седници одржаној 20.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 59/24 од 22.11.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 59/24 од 22.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П1 80/21 од 12.10.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је утврђено да је тужилац претрпео злостављање на раду код тужене од стране запосленог ББ на тај начин што му је било онемогућено да обавља радне задатке на радном месту на које је распоређен као инструктор за ... у Инструкторском тиму у Специјалној антитерористичкој јединици, коначним решењем 03 број 112-6398/18 од 28.11.2018. године, у чину заставник полиције, па је забрањено туженом свако даље злостављање, односно понављање злостављања. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да тужиоцу исплати на име накнаде нематеријалне штете за повреду чласти и угледа износ од 150.000,00 динара са законском затезном каматом од дана доношења пресуде до коначне исплате. Ставом трећим изреке, делимично је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу исплати на име накнаде нематеријалне штете за повреду чласти и угледа износ преко досуђеног износа у ставу трећем изреке пресуде од 150.000,00 динара, а до траженог износа од 200.000,00 динара, односно за износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате. Ставом четвртим

изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да објави увод и изреку ове пресуде у јавном гласилу „Политика“. Ставом петим изреке, делимично је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да о свом трошку објави образложење пресуде у јавном гласилу „Политика“. Ставом шестим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 276.350,00 динара са законском затезном каматом почев од дана стицања услова за извршност одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 59/24 од 22.11.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом, четвртм и шестом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права (члан 404. Закона о парничном поступку).

По оцени Врховног суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20) у конкретном случају нису испуњени. Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца у спору за остваривање судске заштите због злостављања на раду, утврђењем да је претрпео злостављање на раду (на начин описан у ставу првом изреке првостепене пресуде), као и за накнаду нематеријалне штете и објављивање пресуде у јавном гласилу. Узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, Врховни суд је оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба за уједначавањем судске праксе и новим тумачењем права у погледу примене одредбе члана 6. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“, бр. 36/10), којим је дефинисан појам злостављања и извршиоца злостављања. Поред тога, тужена није уз ревизију доставила пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити. Осим тога, наводима ревизије оспорава се и утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено по члану 407. став 2. Закона о парничном поступку. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према природи тражене правне заштите, применом члана 29. став 4. Закона о спречавању злостављања на раду овај спор спада у парнице из радних спорова, док је ставом 5. истог члана прописано да ако овим законом нису предвиђена посебна правила, у споровима за остваривање судске заштите због злостављања на раду или у вези са радом, сходно се примењују одредбе закона којим се уређује парнични

поступак. Законом о спречавању злостављања на раду није предвиђено да је у овој врсти спорова ревизија увек дозвољена, а одредбом члана 441. Закона о парничном поступку прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради заштите од злостављања на раду и накнаде штете због злостављања на раду, тужилац је поднео 01.05.2021. године. Побийана вредност предмета спора је 150.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност од 40.000 евра.

Имајући у виду да се тражена правна заштита не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, а да вредност побијаног дела новчаног потраживања не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена, применом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, у вези са чланом 29. став 5. Закона о спречавању злостављања на раду.

На основу изнетог, применом члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**